

บทคัดย่อ

ซิลเวีย แพล็ธ และ เท็ด ฮิวส์จากอีกมุมมอง

นับตั้งแต่ซิลเวีย แพล็ธตัดสินใจจบชีวิตของเธอในปี 1963 เท็ด ฮิวส์ ผู้สามีเลือกที่จะไม่แสดงความคิดเห็นใดๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ดังกล่าว ความเจ็บนี้เองเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้นักวิจารณ์วรรณกรรมตามแนวทฤษฎีสตรีนิยมภาคสตรีประนามว่า เขาเป็นสาเหตุสำคัญของการกระทำอัตวินิบาตกรรมของภรรยา และหลังจากนั้นอีก 34 ปี ฮิวส์ได้ตีพิมพ์ผลงานที่ถือได้ว่าเป็นวรรณกรรมเชิงอัตชีวประวัติ ชื่อ *Birthday Letters* ซึ่งถือว่าเป็นผลงานชิ้นสุดท้ายของเขา ผลงานดังกล่าวแสดงความสัมพันธ์ระหว่างแพล็ธกับฮิวส์จากมุมมองฝ่ายชายในกวีนินท์ 88 บท ฮิวส์แสดงให้เห็นว่าเขาภกับภรรยามีความรัก ความเข้าใจ ความสนใจร่วมกันและปัญหาเฉกเช่นสามีภรรยาทั่วไป แต่ปัญหาที่เกาะกุมใจแพล็ธและทำให้เธอหาทางออกด้วยความตาย เป็นสิ่งเรื่อรังที่เกิดขึ้นก่อนที่เธอจะใช้ชีวิตร่วมกับเขา และเธอไม่ต้องการออกจากปัญหานั้น แม้ว่าเขาจะได้พยายามช่วยเหลือเธอแล้วก็ตาม

Abstract

Sylvia Plath and Ted Hughes: Another Perspective

After Sylvia Plath's suicide in 1963, Ted Hughes chose to remain silent about his wife's death. For this reason, some feminist critics blamed him for being a cause of her tragedy. Thirty-four years later, Hughes had his final work, *Birthday Letters*, published. This literary biography consists of eighty-eight poems reflecting on the ups and downs of their relationship during their years together, viewed from Hughes' perspective. Hughes made it clear that his wife's suicidal tendency had been rooted in her long before their marriage and that she did not want to get rid of it despite his attempts to help her.

ซิลเวีย แพล็ธและเท็ด ฮิวส์

จากอึกมูมอง

พจี ยูชิต*

If I've killed one man, I've killed two--
The vampire who said he was you
And drank my blood for a year,
Seven years, if you want to know
("Daddy")

กวีนิพนธ์ข้างต้นนี้เป็นตอนหนึ่งของบทกวี "Daddy" ซึ่งซิลเวีย แพล็ธ (Sylvia Plath ค.ศ.1932-1963) แต่งขึ้นในวันที่ 12 ตุลาคม 1962 เมื่อเธอรับรู้วาทะฮิวส์ (Ted Hughes ค.ศ.1930-1998) ตกลงที่จะยอมหย่าขาดจากเธอ ระยะที่ทั้งสองแยกทางกันอยู่ แพล็ธมองดูชีวิตของเธอด้วยความรู้สึกประหวั่นพรันพรึง ดังเห็นได้จากบันทึกส่วนตัวของเธอตอนหนึ่งว่า "The half year ahead seems like a lifetime and the half behind an endless hell." (Plath, *Letter Home* 468) แต่ขณะเดียวกันช่วงเวลานั้นถือได้ว่าเป็นระยะเวลาแห่งพลังสร้างสรรค์อันยิ่งใหญ่ของเธอ เธอทำงานหนัก เริ่มงานเขียนแต่เช้ามีดก่อนที่ลูกน้อยจะตื่นขึ้นมารบกวน เธอบรรยายเวลาทำงานช่วงนั้นไว้ว่า "The still blue, almost eternal hour before the baby's cry before the glassy music of the milkman, settling his bottles." (qtd. in Axelrod 52) ช่วงเวลานับจากวันที่เธอเขียนบทกวี "Daddy" ครอบคลุมกระทั่งเมื่อเธอกระทำอัตวินิบาตกรรมในวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 1963 เป็นระยะเวลาประมาณ 6 เดือน แพล็ธสามารถผลิตบทประพันธ์ได้มากมายอย่างไม่เคยทำมาก่อน บทกวีที่มีชื่อเสียงซึ่งประพันธ์ในระยะนี้มี "Medusa" "The Jailer" "Lady Lazarus" "Ariel" และ "The Bee sequence" เป็นอาทิ ผลงานเหล่านี้ได้รับการรวบรวมและตีพิมพ์หลังจากที่ผู้ประพันธ์จบชีวิตแล้วภายใต้ชื่อ *Ariel* (1965) ซึ่งถือกันว่าเป็นคัมภีร์แห่งกวีนิพนธ์แห่งคำสารภาพ (Confessional poetry) เลยทีเดียว แพล็ธได้สื่อบุคคลให้ผู้อ่านเข้าใจความเจ็บปวดจากการที่เธอถูกชายสองคนผู้มีความสำคัญยิ่งยวดต่อชีวิตของเธอละทิ้งไป ชายคนแรก

*ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พจี ยูชิต อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คือบิดาที่จากเธอไปด้วยความตายเมื่อเธอมีอายุเพียง 8 ขวบ ในวันนั้นเธอไม่เข้าใจว่าความตายเป็นสิ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ จึงโทษว่าบิดาทำผิดที่ตายจากเธอไป ความรู้สึกนี้คงกรุ่นอยู่ในใจแพลลิสตลอดเวลาแม้ว่าเธอจะผ่านพ้นวัยเด็กมานานแล้วก็ตาม ชายคนที่สองคือสามีที่เธอใช้เป็นตัวแทนบิดาที่ขาดหายไปจากชีวิต แต่แล้วเธอก็ยิ่งเจ็บปวดมากขึ้นเมื่อเธอพบว่าชายผู้นี้ ละทิ้งเธอไปเช่นกัน แต่คราวนี้เป็นกาไปหาหญิงอื่น* แพลลิสใช้บทกวีเป็นสื่อแสดงสภาพทางจิตใจของเธอที่ต้องตกอยู่ใต้อิทธิพลของบุคคลทั้งสอง เธอท้อถอย ผิดหวังและเจ็บปวดที่ถูกทอดทิ้ง ในขณะที่เดียวกันก็พยายามสลัดอิทธิพลดังกล่าว (ดังที่แสดงให้เห็นในบทกวีที่ตัดตอนมาข้างต้น) ความหดหู่ใจผลักดันให้เธอถูกรอบงำด้วยความตาย และเมื่อจิตใจตกต่ำถึงที่สุดเธอก็มองเห็นความตายเป็นทางออก ดังนั้นเมื่อ *Ariel* ปรากฏสู่สายตาสาธารณชนเป็นครั้งแรก เธอจึงทำให้ผู้อ่านตื่นตะลึงกับการท้าวทายกับความตายของเธอ ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจน คือข้อเขียนของร็อบเบิร์ต โลเวลล์ (Robert Lowell)** ในบทนำที่เขาเขียนให้ผลงานชิ้นนี้ ตอนหนึ่งมีอยู่ว่า "These poems are playing Russian Roulette with six cartridges in the cylinder,..." ("Foreword" to *Ariel* x) การที่ แพลลิสเลือกจบชีวิตด้วยน้ำมือตนเองจึงทำให้ไม่น่าแปลกใจเลย ว่าผู้อ่านและนักวิจารณ์ในยุคทศวรรษที่ 1960 จะอ่านและตีความกวีนิพนธ์ใน *Ariel* โดยใช้ชีวิตจริงของเธอเป็นบรรทัดฐาน นักวิจารณ์วรรณกรรมหลายคนในยุคนั้นเช่น เอ อัลวาเรซ (A Alvarez) จูดีท ครอลล์ (Judith Kroll) และเอ็ดเวิร์ด บุตเชอร์ (Edward Burscher)*** ได้ถือเอาว่าการที่แพลลิสใช้เสียวนึ่งของชีวิตส่วนตัวอันปวดร้าวเป็นเนื้อหาของบทประพันธ์เป็นวีรกรรมประเภทหนึ่ง และยกย่องเธอว่าเป็นผู้สร้างตำนานส่วนตัว (myth-maker) ยิ่งไปกว่านั้นงานวิจารณ์ชิ้นอื่นๆ ไม่ว่าจะ เป็นทางตรงหรือ

* แพลลิสแอบฟังการติดต่อทางโทรศัพท์ระหว่างฮิวส์กับแอสเซีย วีวิลล์ (Assia Wevill) เลขา-
นุกรการของฮิวส์ เธอจับได้ว่าทั้งสองมีอะไรกัน สิ่งนี้ทำให้เธอโกรธแค้นและขอหย่าจากสามี ต่อมาฮิวส์กับ
วีวิลล์ใช้ชีวิตร่วมกันโดยไม่ได้แต่งงานและมีบุตรสาว 1 คนชื่อชูรา (Shura) จากความสัมพันธ์ดังกล่าว
ในปี 1969 วีวิลล์ได้คร่ำครวญบุตรสาวก่อนที่จะกระทำอัตวินิบาตกรรมเช่นเดียวกับแพลลิส

**ปีค.ศ. 1959 แพลลิสเข้าร่วมการอบรมเชิงปฏิบัติการด้านกวีนิพนธ์กับโลเวลล์ ณ นครบอสตัน
ณที่นี้เอง เธอได้พบกับแอนน์ เช็กซ์ตัน (Anne Sexton) กวีหญิงอเมริกันผู้แต่งกวีนิพนธ์แห่งคำสารภาพ
เช่นกัน แพลลิสชื่นชมความกล้าหาญชาญชัยของเช็กซ์ตันที่ใช้ชีวิตส่วนตัวอันขมขื่นเป็นเนื้อหาบทกวีนิพนธ์
ของเธอ เช็กซ์ตันกระทำอัตวินิบาตกรรมในปี 1974

***อัลวาเรซ ได้เขียนบทความและหนังสือแนะนำและวิจารณ์ผลงานของแพลลิสไว้หลายชิ้น เช่น
Beyond All Thai Fiddle (1968) *The Savage God : A Study of Suicide* (1973) "*Sylvia Plath*" (1970)
ครอลล์มีผลงานชิ้นสำคัญคือ *Chaperts in a Mythology : The Poetry of Sylvia Plath* (1976) ส่วนบุต-
เชอร์เขียน *Sylvia Plath: Method and Madness* (1976) หนังสือดังกล่าววิเคราะห์ว่า แรงกดดันต่อ
สภาพจิตใจของแพลลิสทำให้เธอสามารถประพันธ์บทกวีที่เต็มไปด้วยพลังในลักษณะที่ไม่มีผู้ใดทำมาก่อน

ทางอ้อม ต่างก็วิจารณ์ผลงานของแพล็ธในทำนองว่า การที่ เท็ด ฮิวส์ละทิ้งเธอมีส่วนผลักดันให้แพล็ธ ตัดสินใจลาโลกนี้ไป ซึ่งฮิวส์เองมิได้โต้ตอบใดๆ ต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ดังกล่าว นอกจากนี้ เมื่อแพล็ธ ปลดชีพตนเองนั้น การหย่าร้างระหว่างแพล็ธกับฮิวส์ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ จึงถือว่าฮิวส์คงมีสถานภาพเป็นสามีตามกฎหมายและมีสิทธิครอบครองทรัพย์สินและผลงานต่างๆ ของภรรยา ด้วยเหตุนี้เขาจึงเป็นผู้เรียบเรียงบทกวีและดูแลการพิมพ์ *Ariel* และระยะนี้เองเขาได้มีโอกาสอ่านจดหมายและบันทึกส่วนตัวของภรรยา (ซึ่งต่อมาได้รับการรวบรวมและตีพิมพ์เป็นเล่มชื่อ *Journals of Sylvia Plath* [1982] โดยความเห็นชอบของฮิวส์) เขาได้ทำลายบางส่วนของบันทึกนั้นอ้างว่าไม่ต้องการให้ข้อเขียนของภรรยาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเขาทั้งสองกระทบจิตใจลูกหญิงชายเมื่อเติบโตขึ้นและมีโอกาสอ่านบันทึกเหล่านั้น* การที่ฮิวส์มิได้มีปฏิริยาโต้ตอบหรือให้คำอธิบายใดๆ เกี่ยวกับความตายของภรรยา ประกอบกับความจริงที่ว่าเขาได้ทำลายบางส่วนของบันทึกส่วนตัวของเธอยังทำให้นักวิจารณ์และผู้อ่านเชื่อว่า ฮิวส์มีเจตนาบิดบังความจริงบางอย่างเกี่ยวกับภรรยา บุคคลเหล่านี้ถึงกับประณามเขาว่า เป็นคนทรยศต่อภรรยา บ้างถึงกับใช้คำว่า "ฆาตกร" กับฮิวส์เลยทีเดียว

ผู้เขียนขอตั้งข้อสังเกตว่า *Ariel* ซึ่งถือว่าเป็นต้นแบบกวีนิพนธ์แห่งคำสารภาพและมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับชีวิตส่วนตัวของแพล็ธได้รับการตีพิมพ์และแพร่หลายในช่วงทศวรรษที่ 1960 ซึ่งเป็นระยะเวลาที่แนวคิดด้านสิทธิสตรีกำลังรุ่งเรือง จึงไม่เป็นการเกินเลยที่นักวิจารณ์จะตีความกวีนิพนธ์ของแพล็ธว่าเป็นการแสดงถึงความขัดแย้งระหว่างบุรุษกับสตรีเพศ โดยบิดาและสามีเป็นตัวแทนของโลกแห่งบุรุษและตัวเธอเองเป็นตัวแทนของโลกแห่งสตรี แพล็ธเองคับแค้นใจที่ต้องเกิดมาในโลกซึ่งครอบงำด้วยอิทธิพลของบุรุษเพศ ทำให้เธอมิได้มีบทบาทและสถานภาพทัดเทียมบุรุษ แม้ว่าสติปัญญาและความสามารถของเธอมิได้ยิ่งหย่อนกว่าของบุรุษเลยก็ตาม เมื่อสถานการณ์เกินกว่าที่เธอจะรับได้อีกต่อไป เธอจึงใช้ความตายเป็นหนทางปลดปล่อยให้พ้นจากพันธนาการดังกล่าว

อย่างไรก็ดี 25 ปี ภายหลังจากการตีพิมพ์ *Ariel* ครั้งแรก นักวิจารณ์วรรณกรรมได้ค้นคว้าศึกษาประวัติและผลงานของแพล็ธในมุมมองใหม่ ผลงานชิ้นสำคัญที่เผยแพร่ในช่วงปลายศตวรรษที่ 20 คือผลงาน *Bitter Fame: A Life of Sylvia Plath* (1989) โดยกวีและนักวิจารณ์ชื่อ แอนน์ สตีเวนสัน

* แพล็ธและฮิวส์มีบุตรธิดา 2 คนจากการสมรส คนแรกเป็นหญิงชื่อฟรีดา รีเบคกา (Freida Rebecca) ขณะนี้เป็นจิตรกรและกวีเช่นเดียวกับบิดามารดา เธอเป็นผู้วาดภาพปกของ *Birthday Letters* ซึ่งพิมพ์ชุดแรกด้วย ส่วนคนที่สองเป็นชายชื่อ นิโคลัส ฟาร์วาร์ (Nicholas Farar) เป็นนักชีววิทยาทางทะเล แพล็ธเขียนถึงบุตรธิดาทั้งสองในบทกวีหลายบทใน *Ariel* ทั้งยังอุทิศผลงานให้แก่ลูกทั้งสองคนด้วย ฮิวส์ก็อุทิศ *Birthday Letters* ให้แก่ ฟรีดาและนิโคลัสเช่นกัน

(Anne Stevenson) และตามมาด้วยหนังสือของสตีเฟน กูลด์ แอ็กเซลรอด (Steven Gould Axelrod) ชื่อ *Sylvia Plath : The Wound and the Cure of Words* (1990) หนังสือทั้งสองเล่มชี้ให้เห็นว่าความขัดแย้งระหว่างพลีซกับบิดาและสามี รากเหง้ามาจากความขัดแย้งในตัวเองและความซับซ้อนทางจิตใจของเธอ ข้อเขียนของสตีเวนสันและแอ็กเซลรอด ถือได้ว่าเป็นคูลด่วงข้อวิจารณ์อันรุนแรงของเหล่านักวิจารณ์ตามแนวทฤษฎีลัทธิเสมอภาคสตรี ถึงกระนั้นนักวิจารณ์และผู้อ่านจำนวนไม่น้อยยังอยากได้ยินเสียงของฮิวส์ พวกเขาต้องการรับรู้จากฮิวส์เองว่าเรามองคุณเอง ภรรยาและความสัมพันธ์ระหว่างเขาทั้งสองอย่างไร เขาคิดอย่างไรกับการที่มีผู้กล่าวโทษว่าทำให้ภรรยาเจ็บปวดและหยิบยื่นความตายให้แก่เธอในที่สุด และแล้วโดยที่มิได้มีใครคาดฝัน ในปี 1997 หรือหนึ่งปีก่อนที่ฮิวส์จะถูกคร่าชีวิตไปด้วยโรคมะเร็ง เขาได้นำผลงาน *Birthday Letters* (1997) ออกตีพิมพ์

Birthday Letters ถือได้ว่าเป็นบทบันทึกร้อยกรอง (verse chronicle) ประกอบด้วยกวีนิพนธ์ทั้งสิ้น 88 บท ถ้ามองในด้านคุณค่าทางวรรณศิลป์แล้ว ผลงานชิ้นนี้มีได้มีคุณค่าสูงส่งนัก ดังที่ไออัน แฮมิลตัน (Ian Hamilton) ได้เขียนไว้ในบทวิจารณ์ชื่อ *Ballad of the misunderstood husband* ในหนังสือพิมพ์ *The Daily Telegraph* ว่า "In truth, most of the pieces here are fairly lumpishly composed and of scant technical distinction. Chopped up prose jottings in the main, they now and then blaze up into a memorable eloquence, but out of a total of some 80 items, only a handful could be earn their keep, as poems. ("Outlook" *The Bangkok Post*, 3) แต่ผลงานชิ้นนี้เป็นสิ่งที่นักวิจารณ์ไม่อาจละเลยได้เพราะถือว่าเป็นบันทึกสำคัญของเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในความสัมพันธ์ระหว่างพลีซกับฮิวส์ โดยนำเสนอผ่านมุมมองของฝ่ายชาย

ไม่มีผู้ใคร่รู้ว่าฮิวส์เริ่มประพันธ์บทกวีที่เขารวบรวมเป็น *Birthday Letters* เมื่อใด เป็นไปได้ว่าความคิดที่จะทำงานดังกล่าวอาจเริ่มต้นจากการที่เขาอ่านบันทึกของภรรยา และต้องการทำอะไรสักอย่างเพื่อแสดงปฏิกิริยาต่อสิ่งที่เขาได้พบเห็นในบันทึกนั้น เขาพบว่าภรรยามีความซับซ้อนทางจิตใจเกินกว่าที่เขาหรือนักวิจารณ์ตามแนวทฤษฎีลัทธิเสมอภาคของสตรีจะคาดถึง ดังที่ได้เขียนไว้ใน "บทนำ" ของ *Journals of Sylvia Plath* ว่า "Though I spent every day with her for six years, and was rarely separated from her for more than two or three hours at a time, I never saw her show her real self to anybody". (Hughes, "Foreward," *Journals* xi) เขาเห็นว่าภรรยามีลักษณะนิสัยชอบสร้างและรักษาภาพลักษณ์ของตนเองในบทบาทหรือสถานภาพต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นภาพลักษณ์ของนักศึกษา ระดับเกรดเอ หญิงคนรักผู้หลงใหลและบูชาชายที่รัก นักเขียนหญิงผู้ทะเยอทะยานที่จะประสบความสำเร็จ บุตรสาวผู้ผูกพันกับบิดาอย่างลึกซึ้ง และภรรยาผู้ซื่อสัตย์ต่อสามี เป็นต้น ภาพลักษณ์ที่เธอสร้างขึ้นเหล่านี้ได้ปิดบังและเหนี่ยวรั้งมิให้ "ตัวจริง" ของเธอปรากฏ และผลที่ตามมาก็คือความขัดแย้งในจิตใจและความทุกข์ทรมานอย่างรุนแรง ดังที่ฮิวส์ได้แสดงข้อคิดเห็นไว้ในข้อเขียนเดียวกันว่า "Some

[roles] were camouflage *alibi* facades, defensive mechanisms, involuntary ...They were... her false and provisional selves, the minor roles of her inner drama." (xii) ดังนั้นปัญหาทางจิตใจที่ รุมเร้าแพล็ธอันเป็นเหตุให้เธอเลือกการทำลายตัวเองเป็นทางออกนั้น เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นก่อนที่เธอจะ ใช้ชีวิตร่วมกับฮิวส์เสียอีก การที่นักวิจารณ์ตามแนวทฤษฎีสัทศาสตร์ของสตรีประนามฮิวส์ว่า เป็นต้นเหตุของความตายของภรรยาจึงน่าจะมีน้ำหนักอ่อนลง

เมื่อฮิวส์ตัดสินใจประพันธ์บทกวี *Birthday Letters* ในลักษณะวรรณกรรมเชิงอัตชีวประวัติ (literary biography) เขาก็ได้เน้นอีกครั้งว่า สิ่งที่ได้ค้นพบในบันทึกของภรรยาช่วยให้เขาเล็งเห็นความ ซ้ำซ้อน ความขัดแย้งและความทุกข์ทางจิตใจของภรรยา ที่เขาไม่เคยได้รับรู้ตลอดระยะเวลาที่ใช้ชีวิต ร่วมกับเธอ ดังที่เขียนไว้ในบทกวีชื่อ "Visit" ว่า

Ten years after your death
I met on a page of your journal, as never before.
The shock of your joy
When you heard of that. Then the shock
Of your prayers. And under those prayers your panic
That prayers might not create the miracle,
Then, under the panic, the nightmare
That came rolling to crush you:
Your alternative -- the unthinkable
Old despair and the new agony
Melting into one familiar hell.

"การเยียมเยียน" ซึ่งเป็นชื่อของกวีนิพนธ์บทนี้ มิใช่การเยียมเยียนเพื่อสันทัดไมตรีตามที่บุคคล ทั่วไปกระทำกัน แต่การอ่านบันทึกส่วนตัวของแพล็ธเปรียบเสมือนการเยียมเยียนเข้าไปในสภาพจิตใจ ของเธอ ทำให้ผู้อ่าน (คือฮิวส์) ได้เห็นว่าความทุกข์ที่รุมเร้าเธอนั้นค่อยๆ สืบสานและทับถมมาต่อคิด เมื่อบวกกับปัญหาปัจจุบัน สิ่ง que เธอหลีกเลี่ยงไม่ได้คือความรู้สึกเหมือนคนกรอเวจี (ดังที่สรุปไว้ใน 2 บรรทัดสุดท้ายของส่วนที่คัดลอกมา) ซึ่งตัวฮิวส์เองมิใช่สาเหตุใหญ่ที่ทำให้แพล็ธมีความรู้สึกดังกล่าว

บทประพันธ์ส่วนใหญ่ (86 บท) ใน *Birthday Letters* นี้ ฮิวส์ได้เขียนถึงแพล็ธโดยตรง เขาพูด กับเธอผ่านสรรพนามบุรุษที่หนึ่งเอกพจน์ ("you") โดยตลอด ในบทประพันธ์ "Visit" ที่อ้างถึงแล้วนั้น ฮิวส์ยังได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่าผลงานชิ้นนี้จะเป็น

... It is only a story.

Your story. My story.

การที่พูดถึงผลงานดังกล่าวไว้เป็น 2 นัยคือ "Your story" และ "My story" บอกให้ผู้อ่านรับรู้ว่าเป็นเรื่องทีอ่านในหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับแพลลิส แต่ขณะเดียวกันช่วงระยะเวลาหนึ่งในชีวิตของแพลลิสก็สัมพันธ์กับชีวิตของฮิวส์อย่างขาดกันไม่ได้ ถ้าจะอ่านเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตของเธอก็ต้องรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตของฮิวส์ด้วย ยิ่งไปกว่านั้นฮิวส์ยังถือว่าชีวิตของแพลลิสที่เห็นในผลงานชิ้นนี้เป็นเรื่องของเขา ("My story") ด้วย เพราะเป็นเรื่องที่มองจากมุมมองของเขาเองอย่างแท้จริง

ด้วยตระหนักถึงปัญหาของภรรยาที่มีมาก่อนและหลังจากที่ได้อยู่กับกันสามภรรยาด้วยกัน ฮิวส์ต้องการให้นักวิจารณ์และผู้อ่านที่เข้าใจเขาอย่างผิด ๆ ได้เห็นภาพของภรรยาเท่าที่เขาได้เห็นตลอดระยะเวลาที่เขารู้จักและอยู่ใกล้ชิดกับเธอ แม้ว่าช่วงเวลาดังกล่าวจะเกิดขึ้นก่อนที่เขาจะค้นพบตัวจริงของภรรยาดังที่เห็นในบันทึก ฮิวส์ก็ทำให้ผู้อ่านรับรู้ความจริงที่ว่า แม้ทั้งคู่จะรักกันสักเพียงใดก็ตาม การจะใช้ชีวิตคู่อย่างสงบราบเรียบกับแพลลิสมิใช่ของง่าย และจะไม่เป็นการเกินเลยถ้าจะกล่าวว่าเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ เพราะในความเหมือนก็มีความแตกต่างอย่างมากมายระหว่างคนทั้งสอง ฮิวส์ได้เสนอเรื่องราวดังกล่าวผ่านเหตุการณ์สำคัญ ๆ ในชีวิตคู่ของเขาเริ่มต้นจากการที่ทั้งสองพบกันครั้งแรกที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ เมื่อรักกัน แต่งงานและตามมาด้วยชีวิตสมรสที่ทำให้ต้องเดินทางไปพำนักอยู่ ณ สหรัฐอเมริกาเป็นเวลา 2 ปีก่อนย้ายกลับมาอังกฤษ ครอบครัวยุติทั้งสองแยกทางกันที่สุดในที่สุด

เป็นที่รู้กันว่าแพลลิสตกหลุมรักว่าที่สามีทันทีที่ได้พบเขาเป็นครั้งแรก ณ งานเลี้ยงที่เคมบริดจ์ เธอตื่นเต้นกับฮิวส์อย่างเปิดเผยโดยบรรยายกวีหนุ่มจากเคมบริดจ์ผู้นี้เมื่อเขียนจดหมายถึงมารดาที่อเมริกาว่า

... the strongest man in the world, ex-Cambridge brilliant poet whose work I loved before I met him, a large, hulking healthy Adam ... with a voice like the thunder of God -- a singer, storyteller, lion and world-wanderer, a vagabond who will never stops. (qtd. in Stevenson 85)

คำบรรยายดังกล่าวแสดงให้เห็นทรศนะแสนจะโรแมนติกที่แพลลิสมีต่อฮิวส์ เขาเปรียบประดุจ "เทพบุตร" ผู้ยิ่งใหญ่ เป็นชายในฝันของเธอ ความรู้สึกที่ฮิวส์มีต่อภรรยาก็จะเป็นความรู้สึกที่โรแมนติกไม่ยิ่งหย่อนกว่ากันเลยแม้แต่น้อย เขารู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงของชีวิตก่อนหน้าที่จะได้รับการแนะนำให้รู้จักแพลลิสเสียด้วยซ้ำ โดยในกวีบทแรกที่ชื่อ "Fulbright Scholars" เขาได้เล่าถึงเหตุการณ์ครั้งหนึ่ง

เมื่อเขาถ่ายภาพของนักศึกษาทูนฟูลไบรด์จากสหรัฐอเมริกาในกลุ่มหนึ่งในหนังสือพิมพ์ของมหาวิทยาลัย (*The Strand*) แพล็ชเป็นหนึ่งในนักเรียนทูนนั้นด้วย ขณะนั้นแม้ว่าจะยังไม่รู้จักแพล็ชเป็นการส่วนตัว เขายังจำภาพเธอในกลุ่มนักศึกษานั้นได้ติดตามและบรรยายภาพเธอว่า

... May be I noticed you.
Maybe I weighed you up, feeling unlikely.
Noted your long hair, loose waves--
Your Veronica Lake bang. Not what it hid.
It would appear blond. And your grin.
Your exaggerated American
Grin for the cameras, the judges, the strangers, the frighteners.

ภาพดังกล่าวเป็นภาพที่ฮิวส์จำติดตามและทำให้เขาเกิดความรู้สึกบางอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน เมื่อดูภาพนั้นเสร็จ เขาเล่าว่าได้เดินไปที่สถานี Charing Cross ที่อยู่ใกล้ๆ และซื้อลูกพีชจากแผงขาย ผลไม้รับประทาน เขาบรรยายความรู้สึกนี้ไว้ในส่วนสรุปของบทกวีว่า

It was the first fresh peach I had ever tasted.
I could hardly believe how delicious.
At twenty-five I was dumbfounded afresh.
By my ignorance of the simplest things.

ความรู้สึกเข้มข้นขึ้นจากการลิ้มลองผลพีชซึ่งถือว่าเป็นประสบการณ์แสนจะธรรมดา บัดนี้มีสิ่งธรรมดาอีกต่อไป ความรู้สึกนี้อาจถูกกระตุ้นด้วยความสนใจในภาพถ่ายของนักศึกษาสาวอเมริกันผู้รับทูนฟูลไบรด์ และความสนใจดังกล่าวถือได้ว่าเป็นความรักแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัวของชายหนุ่มเช่นฮิวส์ก็เป็นได้

แพล็ชมิได้เป็นเพียงหญิงสาวที่ฮิวส์เห็นในภาพถ่ายอีกต่อไป เมื่อทั้งสองไปร่วมงานปาร์ตี้ที่เคมบริดจ์และได้รับการแนะนำให้รู้จักกัน ฮิวส์ได้บรรยายภาพของแพล็ชที่เขาเห็นในบทกวีชื่อ "St. Botolph's" ว่า

Taller
Than ever you were again. Swaying so slender.
It seemed your long, perfect, American legs.

Simply went on up. That flaring hand,
Those long, balletic, monkey-elegant fingers.
And the face – a tight ball of joy.
I see you there, clearer, more real
Than in any of the years in its shadow –
As if I saw you that once, then never again.
...
You meant to knock me out.
With you vivacity

ภาพของแพลีสที่ฮิวส์บรรยายเน้นความยาวของริ้วขาและความสูงใหญ่ของร่างกายแพลีส ผู้เขียนขอให้เปรียบเทียบภาพนี้กับภาพที่แพลีสบรรยายลักษณะฮิวส์ให้มารดาของเธอ จะเห็นได้ว่าคนทั้งสองต่างมองกันในลักษณะของความยิ่งใหญ่ ซึ่งความยิ่งใหญ่นี้มีใช่เป็นเพียงด้านสภาพร่างกาย แต่อาจหมายถึงความสามารถ และความผันอันยิ่งใหญ่ของทั้งสองที่จะประสบความสำเร็จ ทั้งสองต่างมุ่งหวังที่จะเป็นกวีผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งทัดเทียมกันทางด้านสติปัญญาและความสามารถ ต่างอ่านและชื่นชมผลงานของกันและกัน ในลักษณะดังกล่าวทั้งคู่จะเหมาะสมกันไม่แพ้คู่รักคู่ใดๆ แต่อย่างไรก็ตามผู้เขียนอยากตั้งข้อสังเกตว่า นอกเหนือไปจากความรู้สึกบางอย่างที่บรรยายผ่านความฉ่ำชื่นจากการลิ้มรสผลไม้และความชื่นชมรูปลักษณ์ (“ริ้วขายาว”) ของแพลีสนั้น ในบทกวีที่ตัดตอนมาแต่ต้นดูเหมือนจะแฝงไว้ด้วยลางสังหรณ์ในสัมพันธภาพ สิ่งแรกก็คือฮิวส์กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่าเป็นโอกาสแรกและโอกาสเดียวที่เขามองเห็นตัวแพลีสอย่างชัดเจน เพราะยังเขาอยู่ใกล้ชิดกับแพลีสนานขึ้นเท่าใด ภาพของเธอดูเหมือนจะแจ่มชัดน้อยลงเท่านั้น และเขาก็จะรู้สึกและเข้าใจตัวเธอมากขึ้นก็ต่อเมื่อได้มีโอกาสอ่านบันทึกส่วนตัวของเธอแล้วเท่านั้น ส่วนในอีกกรณีหนึ่งก็คือ การที่ฮิวส์ตั้งข้อสังเกตเรื่องความมีชีวิตชีวาและความแคล่วคล่องว่องไวของเธอ สิ่งนี้บ่งให้เห็นว่าเธอมีลักษณะของผู้หญิงอเมริกันที่มีการศึกษา มีความรู้และความมั่นใจในตนเอง กล่าวแสดงออกในสังคม บุคลิกดังกล่าวเป็นลักษณะที่ตรงข้ามกับบุคลิกของฮิวส์โดยสิ้นเชิง ด้วยเป็นชาวยอร์คเชียร์โดยกำเนิดและเติบโตท่ามกลางชีวิตชนบทของอังกฤษ ฮิวส์ค่อนข้างจะเก็บตัว เก็บอารมณ์และสงวนท่าทีตามแบบคนอังกฤษ ความแตกต่างดังกล่าวจะมีส่วนที่ทำให้เกิดปัญหา เมื่อคนทั้งสองใช้ชีวิตร่วมกัน ซึ่งบทความนี้จะกล่าวถึงอีกต่อไปในภายหลัง

การพบกับในงานสังสรรค์จบลงด้วยพิธีแต่งงานที่เจ้าสาวสวยสดใสในชุด “A pink wool knitted dress” (ซึ่งเป็นชื่อของกวีนิพนธ์ด้วย) เธอถูกเปรียบเทียบกับ “a nodding spray of wet lilac” และเริ่มต้นด้วยความสุขที่ฮิวส์แสดงออกด้วยน้ำเสียงกำกวมว่า

You shook, you sobbed with joy, you were ocean depth
Brimming with God

ส่วนตัวฮิวส์เองบรรยายความรู้สึกของคนไว้ว่า

..., I stood subjected

To a strange tense : the spellbound future.

จะเห็นได้ว่าแม้คนทั้งสองจะรักกันท่วมท้น แต่การแต่งงานเป็นพันธะที่น่าประหลาดประหลาดพิงการใช้คำกริยา "shook" และ "sobbed" กับเจ้าสาวในวันแต่งงานบอกถึงความรู้สึกสองอย่างที่ระคนกันระหว่างความสุขกับความเศร้า เจ้าบ่าวเองก็หัวหนียวกับอนาคตไม่แพ้กันเพราะเขาไม่แสดงความมั่นใจในอนาคตเลย แต่กลับมีความรู้สึกเหมือนต้องมนต์สะกด และตอนท้ายของกวีนิพนธ์บทนี้ก็ฉายให้เห็นแนวของปัญหาหระหว่างคู่สมรสใหม่ทั้งสองตั้งแต่ต้น โดยฮิวส์สรุปภาพลักษณ์ของภรรยาไว้ว่า

I see you

Wrestling to contain your flames

In your pink wool knitted dress

ฮิวส์ได้ตั้งข้อสังเกตลักษณะนิสัยของภรรยาไว้ว่า พยายามเหนียวรั้งภาพลักษณ์ของเจ้าสาวในชุดสีชมพูเอาไว้ตลอดเวลา แม้ว่าความเป็นเจ้าสาวจะสิ้นสุดลงในวันที่ประกอบพิธีแต่งงานแล้วก็ตาม สิ่งนี้แสดงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลทั้งสอง ในขณะที่แพลัซพยายามยึดภาพลักษณ์ต่างๆ ที่ตนสร้างขึ้นเอาไว้ ฮิวส์มีลักษณะนิสัยแบบปล่อยวาง ซึ่งนิสัยดังกล่าวทำให้เขาทนภรรยาได้ถึงจุดหนึ่ง และตกลงที่จะปล่อยภรรยาไปตามทางของเธอเมื่อเธอยื่นคำร้องขอหย่าขาดจากเขา หลังจากจับได้ว่าเขาติดต่อกับหญิงอื่นในเชิงชู้สาว

ชีวิตคู่ระหว่างแพลัซกับฮิวส์จะจบด้วยความสุขเพราะทั้งคู่ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันเป็นส่วนใหญ่ และต่างก็ สนใจในสิ่งเดียวกัน ที่สำคัญคือการแต่งกวีนิพนธ์และการอ่านบทประพันธ์ของเชกสเปียร์ ซึ่งแพลัซชื่นชมสามมิตี้อ่านและจดจำบทละครเชกสเปียร์ได้ทุกเรื่อง ในขณะที่เธอเองอ่านเพียง 13 เรื่องเท่านั้น ในขณะเดียวกันในบทกวี "Setebos" ฮิวส์เปรียบตนเองและภรรยากับตัวละครในบทละคร *The Tempest* โดยเปรียบแพลัซกับมิแรนดา ในขณะที่ตนเองเป็นเจ้าชายเฟอร์ดินันด์ ความเปรียบดังกล่าวเป็นสิ่งที่น่าสนใจยิ่งและสะท้อนให้เห็นอะไรบางอย่างในชีวิตจริงของแพลัซและฮิวส์ด้วย กล่าวคือ *The Tempest* ถือว่าเป็นละครที่เป็นปัญหาเพราะนักวิจารณ์ไม่สามารถให้คำจำกัดความได้ว่าเป็นละครประเภทใด ส่วนใหญ่จะเห็นว่าเป็นสุขนาฏกรรมกึ่งโศกนาฏกรรม (tragi-comedy) เพราะมีเนื้อหาเกี่ยวกับการแย่งชิงอำนาจและความพลัดพราก แม้ว่าจบลงด้วยดีก็ตาม บ้างก็ถือว่าเป็นโรมานซ์

(Romance) โดยดูจากองค์ประกอบของสถานที่ บรรยากาศ ตัวละครบางตัวที่มีลักษณะเหมือนฝัน เป็นต้น ชีวิตรักและการแต่งงานระหว่างฮิวส์กับแพลีสอาจไม่แตกต่างอะไรกับชีวิตของเฟอร์ดินันด์และมีแรนดาที่ว่าความจริงกับความฝันแยกกันไม่ค่อยจะออก ถ้าภาพพายุร้ายเป็นภาพที่ทำให้ผู้อ่านหวนคิดถึงบทละครเรื่องนี้ของเชกสเปียร์ การเปรียบเทียบตนเองและภรรยากับตัวละครที่อยู่ใต้ภาพพายุร้าย ดูเหมือนเขาจะสื่อลางสังหรณ์อะไรบางอย่าง ในความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาได้เช่นกัน

นอกจากความสนใจในด้านวิชาการร่วมกันแล้ว แพลีสและฮิวส์ยังสนใจศึกษาโหราศาสตร์และเรื่องเร้นลับ เช่น การเล่นผีถ้วยแก้ว ฮิวส์ได้พูดถึงเรื่องนี้ไว้ในบทกวี 2 บท คือ "Horoscope" และ "Ouija" ซึ่งกล่าวถึงการที่ทั้งสองมักจะตรวจดวงชะตา และสนใจคำพยากรณ์อนาคตของตน "Ouija" แสดงได้ถึงความขัดแย้งและความหวั่นวิตกในตัวแพลีส โดยเฉพาะในเรื่องความสำเร็จ เป็นสิ่งที่ปฏิเสธไม่ได้ว่าสามีภรรยาที่มากด้วยความรู้ความสามารถเช่นนี้ ย่อมมีความทะเยอทะยานที่จะประสบความสำเร็จ สำหรับฮิวส์แล้วความฝันของเขาอาจจะเป็นความจริงได้ง่ายกว่าภรรยา เพราะความเป็นชายทำให้เขาเป็นที่ยอมรับในวงวรรณกรรม ซึ่งถือว่าครอบครองโดยผู้ชายเป็นส่วนใหญ่ แต่แม้จะยากเย็นอย่างไรแพลีสก็ไม่เคยคิดจะละทิ้งอาชีพนักประพันธ์ซึ่งเป็นงานที่เธอรัก สิ่งที่ทำให้เธอหวั่นไหวก็คือ คำตอบจากกระดานผีถ้วยแก้วถึงสิ่งที่จะตามมาหลังจากความสำเร็จและมีชื่อเสียง ฮิวส์ได้กล่าวถึงคำพยากรณ์อนาคตของภรรยาโดยผีถ้วยแก้วว่า

"Fame will come. Fame especially for you.
Fame cannot be avoided. And when it comes
You will have paid for it with your happiness,
Your husband and your life."

คำพยากรณ์นี้ย่อมทำให้แพลีสเป็นทุกข์ใจ เพราะถ้าคำพยากรณ์เป็นจริง เธอจะไม่สามารถรักษาภาพลักษณ์ของนักเขียนหญิงผู้ทะเยอทะยานที่ประสบความสำเร็จ และภาพลักษณ์ของภรรยาที่ประสบความสำเร็จในชีวิตคู่ไว้ด้วยกันได้ เธอจำเป็นต้องเลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งนักศึกษาระดับเกรดเออย่างเธอไม่ต้องการที่จะเลือก ฮิวส์เองตระหนักถึงความทะเยอทะยานและความมุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จของภรรยาได้เป็นอย่างดี ในบทกวีชื่อ "Literary Life" เขากล่าวถึงการที่แพลีสติดต่อกับมารี-แอนน์ มัวร์ (Marianne Moore) กวีหญิงชาวอเมริกันยุคปัจจุบันและส่งบทกวีนิพนธ์ของเธอไปให้มัวร์เพื่อขอคำแนะนำ มัวร์ได้ส่งผลงานกลับคืนโดยไม่มีข้อแก้ไขหรือคำวิจารณ์ใดๆ ทั้งสิ้น สิ่งนี้ทำให้เธอผิดหวังมาก ฮิวส์บรรยายสภาพของภรรยาไว้ว่า

You wept
And hurdled yourself down a floor or two
Further from the Empyrean.

ปฏิกิริยาของมัวร์ต่อผลงานของพลีซเท่ากับเป็นการดับความฝันที่จะประสบความสำเร็จในวงการวรรณกรรม และโชคชะตาเล่นตลกกับพลีซโดยแท้เมื่อมัวร์พบกับฮิวส์อีกครั้งหลังจากที่ชีวิตของพลีซหาไม่แล้ว เธอชื่นชมผลงานที่ถือว่าเป็นบันทึกความทรงจำขนาดย่อมของพลีซที่ชื่อ "Ocean 1212" โดยกล่าวว่า

Was "so wonderful, so lit, so wonderful"--

คำวิจารณ์และการยอมรับของมัวร์ตรงกับคำวิจารณ์และการยอมรับของวงวรรณกรรมโดยทั่วไป ที่ยอมรับและ ยกย่องผลงานของพลีซก็ต่อเมื่อเธอตายไปแล้วเท่านั้น บทกวีอีกบทหนึ่งที่ฮิวส์แสดงให้เห็นให้โดยชัดเจนว่าพลีซมีจุดมุ่งหมายที่จะประสบความสำเร็จเช่นเดียวกับนักประพันธ์หญิงคนอื่นๆ ก่อนหน้าเธอก็คือ "Wuthering Heights" ที่บรรยายการที่ฮิวส์และพลีซไปเยือนบ้านเกิดของเอมิลี บรอนเต (Emily Bronte) ในยอร์กเชียร์ ฮิวส์คิดว่าภรรยาตื่นเต้นเพียงใดที่ได้มาอยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่เป็นแรงบันดาลใจให้บรอนเตประพันธ์ผลงานอันเป็นวรรณกรรมอมตะให้วงวรรณคดีอังกฤษ ความสำเร็จและชื่อเสียงของบรอนเตเป็นจุดมุ่งหมายในชีวิตของพลีซ เธอจึงอดไม่ได้ที่จะอิจฉานักเขียนผู้ล่วงลับไปแล้ว แต่ฮิวส์ได้ตั้งข้อสังเกตในเรื่องนี้ไว้ว่า

You breathed it all in
With jealous, emulous sniffings. Weren't you
Twice as ambitious as Emily? Odd
To watch you, such a brisk pendant
Of your globe-circling aspirations,
Among those burned-out, worn-out remains
Of failed efforts, failed hopes--
Iron beliefs, iron necessities,
Iron bondage, already
Crumbling back to the wild stone.

ฮิวส์เองดูไม่ค่อยจะเข้าใจนักว่าเหตุใดภรรยาจึงต้องตื่นเต้นกับถิ่นฐานของบรอนเตมากมายถึงขนาดนั้น เพราะสำหรับเขาแล้วสถานที่ดังกล่าวเป็นเพียงอดีต และไม่มีเหตุอันสมควรที่พลีซจะต้อง

ริษยาความสำเร็จของ บรองเต เพราะแม้ว่าแพลีสท์มักจะอ้างว่าวงวรรณกรรมเป็นสังคมที่ถืออำนาจฝ่ายชายเป็นหลัก ทำให้เธอไม่ได้สิทธิเท่าเทียมชายในความพยายามพัฒนางานเขียนของเธอ ฮิวส์ค่อนข้างจะไม่เห็นด้วยกับความคิดของภรรยาในเรื่องนี้ เพราะเขาถือว่าภรรยามีข้อได้เปรียบเหนือบรองเตมากมาย ดังที่เขาได้สรุปไว้ว่า

...You

Had all the liberties, having life.
The future had invested in you --
As you might say of a jewel
So brilliantly faceted, refracting
Every tint, where Emily had stared
Like a dying prisoner.

ข้อความข้างบนชี้ให้เห็นว่าฮิวส์มีความมั่นใจในงานเขียนและอนาคตของแพลีสท์ในวงวรรณกรรม เขาเปรียบอนาคตที่เต็มไปด้วยอิสระของเธอกับเพชรที่ได้รับการเจียรไนอย่างงดงามโดยไม่มีมลทินแม้แต่ด่างน้อย อิสระนี้เป็นสิ่งที่บรองเตไม่เคยได้รับ

ณ ที่นี้อาจสรุปได้ว่าฮิวส์และแพลีสท์มีจุดสนใจร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นความสนใจในงานวรรณกรรม การทำงานมุมนะอย่างหนัก เพื่อไปให้ถึงจุดหมายในอาชีพนักประพันธ์ หรือความสนใจในเรื่องลึกลับ แต่สิ่งเหล่านี้ มิได้ทำให้ทั้งสองอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขได้ ฮิวส์เองต้องทนกับอารมณ์ของแพลีสท์ ตัวอย่างที่เห็นได้ก็คือ ในบทกวี "The Minotaur" ซึ่งบรรยายถึงความเกี่ยวกราดของแพลีสท์ที่ไม่พอใจที่ฮิวส์พลาดนัดเธอไป 20 นาที อารมณ์ร้ายทำให้เธอใช้มีดแทงฟาดโต๊ะไม้มะฮอกกานีที่เป็นสมบัติเก่าของมารดา การที่ฮิวส์ใช้ชื่อบทกวีบทนี้ว่า "The Minotaur" โดยเปรียบเทียบลักษณะของภรรยาผ่านสัตว์ที่มีหัวเป็นมนุษย์ผู้ชายตัวเป็นวัว กินเนื้อเป็นอาหาร ในเทพปกรณัมกรีกเป็นสิ่งที่น่าสนใจ เพราะความเปรียบดังกล่าวทำให้ผู้อ่านเห็นลักษณะของแพลีสท์ผ่านภาพชายครึ่งสัตว์ครึ่งคน ซึ่งเป็นลักษณะที่ไม่น่าชื่นชมนัก นอกจากนี้การที่ตัว Minotaur อาศัยอยู่ในเขาวงกตที่หาทางออกไม่ได้ ยังแสดงเป็นนัยถึงปัญหาทางจิตใจของแพลีสท์ที่ทำให้เธอหาทางออกไม่ได้เช่นกัน หนึ่งในต้นเหตุของปัญหา ดังกล่าวคือการที่เธอหมกมุ่นวนเวียนอยู่กับบิดาผู้ล่วงลับ จนไม่สามารถใช้ชีวิตอย่างเป็นตัวของตัวเองได้ ฮิวส์เองตระหนักดีถึงปัญหานี้ของแพลีสท์ สิ่งที่น่าทึ่งกว่านั้นก็คือ การที่เธอไม่สามารถแยกภาพบิดาออกจากสามีได้ ดังที่ฮิวส์กล่าวไว้ในบทกวี "A Picture of Otto" ว่า

Your ghost inseparable from my shadow

As long as your daughter's words can stir a candle
She could hardly tell us apart in the end.

ปัญหานี้ได้รับการกล่าวไว้ในบทประพันธ์อีกบทชื่อ "Suttee" ซึ่งฮิวส์ได้ชี้แจงถึงอันตรายนของปัญหานี้ต่อความสัมพันธ์อันสามีภรรยาของเขาทั้งสองว่า

And I was your husband
Performing the part of your father
In our new myth—
...
That sucked the oxygen out of both of us.

การใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันกับแพลีสเกือบตลอดเวลาไม่ได้ทำให้ฮิวส์สามารถช่วยขจัดปัญหาทางจิตใจของเธอได้ ยิ่งไปกว่านั้นชีวิตสมรสของเขากับภรรยาที่ซับซ้อนเกินความเข้าใจของเขาเช่นกัน เขาถึงกับออกปากไว้ในบทกวี "Moonwalk" ว่า

I was the gnat in the ear of the wounded
Elephant of my own
Incomprehension.

ผู้เขียนคิดว่าโดยผิวเผินฮิวส์ดูเหมือนว่าจะเพิกเฉยต่อปัญหาที่ทับถมในชีวิตสมรส แต่เมื่อพิจารณาโดยถ่องแท้แล้วจะเห็นได้ว่าเขาพยายามหาคำตอบและให้คำอธิบายแก่ปัญหานั้น ข้อสรุปก็คือปัญหาที่เกิดขึ้นมิใช่ความผิดของฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดโดยเฉพาะ ในความเหมือนของคนทั้งสองก็มีความแตกต่างที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ จากลักษณะนิสัยของคนสองเชื้อชาติที่แตกต่างกัน ฝ่ายหญิงมีความเป็น "อเมริกัน" เสียจนฝ่ายชายที่มีความเป็น "อังกฤษ" จะหยิ่งลึกลับได้ หญิงสาวอเมริกันจากบอสตันซึ่งถือว่าเป็นนครใหญ่เต็มไปด้วยสีสันชีวิตชีวา และบรรยากาศสนุกสนานรื่นเริงที่เกิดจากภูมิอากาศอันสดใสร่มเยือกที่จะปรับตัวให้เข้ากับชีวิตอนุรักษนิยมแบบอังกฤษ บรรยากาศที่ทึมๆ จากภูมิอากาศอันมัวซัวของเกาะอังกฤษ ทำให้เธอมีทัศนะในทางลบต่อชีวิตแบบอังกฤษ ดังเช่นที่ฮิวส์ได้แสดงไว้ในบทประพันธ์ชื่อ "55 Eltisle" ว่า

... It confirmed
Your idea of England : part

Nursing home, part morgue

For something partly dying, partly dead.

ฮิวส์เองตระหนักถึงความจริงข้อนี้ เขามีได้กล่าวหาแพลิสว่าขาดความสามารถที่จะปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่เป็นอังกฤษ ตรงกันข้ามเขาพยายามมองดูสถานการณ์จากมุมมองของเขодังที่เขา กล่าวไว้ในบทกวี "The Owl" ว่า

I saw my world again through your eyes.

As I would see it again through your children's eyes.

Through your eyes it was foreign.

Plain hedge hawthorns were peculiar aliens,

A mystery of peculiar lore and doings.

Anything wild, on legs, in your eyes.

Emerged at a point of exclamation

ตัวฮิวส์เองก็พิศวงกับชีวิตแบบอเมริกันไม่แพ้กัน เขาพยายามทำความรู้จักกับอเมริกาและวิถีชีวิตของอเมริกันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เห็นได้จากการที่ในปี 1959 เขากับแพลิสขับรถตระเวนอเมริกาจากฝั่งตะวันออก โดยเริ่มต้นจากนครบอสตันไปยังฝั่งตะวันตก แพลิสเองตื่นเตนกับสิ่งที่เขพบเห็นและเก็บรวบรวมประสบการณ์ไว้เพื่อใช้เป็นวัตถุดิบในงานประพันธ์ของเธอ สำหรับฮิวส์แล้ว ดูเหมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นสิ่งแปลกประหลาดและตัวเขารู้สึกแปลกแยกกับภูมิทัศน์ของอเมริกาเสียจนกระทั่งขาดความเข้าใจและความสามารถเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งรอบตัวได้ ในบทกวี "The Badlands"* เขาบรรยายภูมิประเทศของสถานที่ที่เขาตั้งแคมป์กับภรรยาในอุทยานแห่งนี้ไว้ว่า

At that moment something

Heaved out of the land and was there.

Empty, horrible, archaic --America.

Planetary -- before the eye touched it.

A land with maybe one idea -- snake

*ชื่อของอุทยาน The Badlands National Park ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของรัฐเซาธ์ดาโคตา เป็นอุทยานของหินรูปทรงต่างๆ และซากพืชซากสัตว์ดึกดำบรรพ์

ภาพลักษณ์ของอเมริกาที่ฮิวส์เสนอโดยผ่านภาพของงูอาจตีความหมายได้ว่าดินแดนอเมริกาที่ถือว่าเป็นสวรรค์สำหรับคนบางคนนั้น สำหรับฮิวส์แล้วดินแดนแห่งนี้คือสวรรค์ล้มหลังจากที่อดัมและอีฟถูกขาดานล่อลวงแล้วเท่านั้น

ความแตกต่างกันในด้านเชื้อชาติและพื้นฐานของชีวิตทำให้สายสัมพันธ์ระหว่างแพลีสและฮิวส์ค่อยๆ แยกออกจากกันทีละน้อยๆ จนในที่สุดไม่สามารถประสานกันได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อความรักและความตื่นเต้นในกันและกันเริ่มกลายเป็นความชินชา แต่อย่างไรก็ตามใน *Birthday Letters* ผู้อ่านจะไม่เห็นภาพลักษณ์ของฮิวส์ในลักษณะของ "The man in black" หรือ "The Vampire" ดังที่แพลีสได้บรรยายไว้ในบทกวีนิพนธ์ของเธอ ตรงกันข้ามฮิวส์มองตนเองว่าเป็นสุนัขรับใช้ผู้ซื่อสัตย์และพร้อมที่จะปกป้องภรรยา ดังนั้นหลายครั้งผู้อ่านจะเห็นฮิวส์ผ่านภาพลักษณ์ของสุนัข ที่เห็นได้ชัดเจนคือตอนจบของบทกวี "Your Paris" เมื่อฮิวส์สรุปว่าไม่ว่าภรรยาจะผ่านประสบการณ์ใดๆ ในชีวิตเขาพร้อมที่จะเคียงข้างเธอและปกป้องเธอจากความเจ็บปวด

The mere dog in me, happy to protect you
From your agitation and your stone hours,
Like a guide dog, loyal to correct your stumblings,
Yawned and dozed and watched you calm yourself
With your anaesthetic -- your drawing, as by touch,
Roofs, a traffic bollard, a bottle, me.

นอกจากภาพสุนัขรับใช้ผู้ซื่อสัตย์ ผู้อ่านยังมองเห็นฮิวส์ในบทบาทของสามีผู้เอื้ออาทรต่อภรรยา ในบทกวี "Fever" ฮิวส์ทำตัวประดุจพยาบาลคอยดูแลคนเจ็บเมื่อแพลีสป่วยเป็นไข้ ("I was nursemaid. I fancied myself at that.") เขาป้อนอาหารที่เตรียมด้วยตนเองใส่ปากภรรยา

I spooned it
Into your helpless, baby-bird gape, gently,
Masterfully, patiently, hour by hour.

*แพลีสได้เขียนถึงประสบการณ์นี้เช่นกันในบทกวี "Fever 103°" เธออธิบายถึงพิษไข้ที่เผาผลาญเธอว่าเปรียบประดุจไฟนรกที่ทรมานเธออยู่ถึง 3 วัน 3 คืน แต่ภายหลังไฟนั้นได้แปรเปลี่ยนเป็นไฟแห่งการชำระล้าง สิ่งนี้แสดงถึงชัยชนะที่มนุษย์มักจะได้มาหลังจากที่ต้องทุกข์ทรมานแสนสาหัส (Kroll, *Chapters a Mythology* 179-180)

I wiped your tear-ruined face, your exhausted face,
All loose with woe and abandon.

ภาพการปรนนิบัติภรรยาในยามป่วยไข้เป็นภาพที่น้อยคนจะนึกออก เพราะเมื่อนึกถึงฮิวส์พวก เขาก็จะนึกถึงภาพของผู้ชายที่มีลักษณะผู้ชายแท้ ใช้ชีวิตกลางแจ้งท่ามกลางธรรมชาติ และสนใจใน กิจกรรมที่ผู้ชายพึงกระทำ เช่น ยิงนกตกปลา การปรุงอาหารและปรนนิบัติดูแลเป็นงานของผู้หญิง การ ที่เขาใช้เวลานับชั่วโมงป้อนอาหารภรรยาให้ความรู้สึกได้ว่าภายใต้ภาพลักษณ์ของความเข้มแข็งฮิวส์ก็มี ความอ่อนโยนด้วย

ดังนั้นจากประสบการณ์ที่ฮิวส์ใช้ชีวิตร่วมกับแพลีสเป็นเวลาจนถึงหกปี ด้วยความมอดทน และ ปฏิบัติต่อเธอด้วยความรัก และความพยายามที่จะช่วยเหลือให้เธอพ้นจากปัญหา จึงไม่เป็นที่น่าแปลก-ใจเลยว่า ทำไมฮิวส์จึงได้ตั้งคำถามว่าเขาทำสิ่งใดผิดจึงถูกกล่าวหาแต่เพียงผู้เดียวว่า เป็นผู้ที่ทำให้ชีวิต สมรสล้มเหลวและต้องตกเป็นแพะรับบาปต่อความตายของภรรยา ดังที่เขาถามไว้ในบทกวี "The Rabbit Catcher" ว่า

... What had I done? I had
Some how misunderstood. Inaccessible
In your dybbuk fury, ...

ผู้เขียนถือว่าฮิวส์มิได้ตั้งคำถามข้างต้นกับภรรยาแต่เพียงคนเดียว ผู้ถูกถามรวมถึงผู้ประณมว่า เขาเป็นต้นเหตุของการกระทำอัศวินบาปกรรมของแพลีสแต่เพียงผู้เดียวด้วย คำถามนี้ไม่ต้องการ คำตอบจากผู้ถูกถาม เพราะในตอนจบของบทกวีบทนี้ฮิวส์ชี้ให้แพลีสและผู้สนับสนุนเธอเห็นว่า การที่ เธอปิดประตูตายและฝังตนเองอยู่กับปัญหาส่วนตัว ทำให้ไม่มีใครหยิบยื่นความช่วยเหลือแก่เธอได้ โดย ฮิวส์สรุปไว้ว่า

... You were locked
Into some chamber gasping for oxygen
Where I could not find you, or really hear you
Let alone understand you.

ทั้งนี้ผู้เขียนขอสรุปว่า *Birthday Letters* ทำให้มุมมองสัมพันธ์ภาพระหว่างแพลีสกับฮิวส์ สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้อ่านซึ่งเคยรับรู้เรื่องราวจากมุมมองของแพลีสแต่เพียงฝ่ายเดียว จะเข้าใจความรู้สึกของ

ฮิวส์มากขึ้น เขามีชื่อ "ผู้ร้าย" ดังที่ภรรยากล่าวถึงอย่างเกรี้ยวกราดในบทกวีต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ใน *Ariel* อันที่จริงระยะเวลาหกปีที่ใช้ชีวิตร่วมกับเธอ เขามีทั้งสุขและทุกข์เฉกเช่นสามีภรรยาทั่วไป แต่ความเป็นศิลปินที่อ่อนไหวด้านอารมณ์และพื้นเพที่แตกต่างกัน ทำให้ทั้งสองมีอาจใช้ชีวิตร่วมกันโดยสงบสุขได้ แม้ว่าจะรักกันมากสักเพียงใดก็ตาม และเป็นเรื่องน่าเศร้าที่ฝ่ายหญิงใช้ความตายเป็นทางออกของปัญหา การกระทำดังกล่าวมีผลกระทบต่อจิตใจของฮิวส์มากที่สุด ที่เห็นได้ชัดก็คือเขาหยุดงานประพันธ์ซึ่งเป็นอาชีพที่เขารักถึงสามปี โดยเก็บตัวเงียบและทำกิจกรรมอื่นๆ ที่ทำให้เขาลืมความทุกข์ที่สำคัญก็คือเขาใช้เวลาส่วนใหญ่ในขณะนั้นเลี้ยงดูลูกทั้งสอง ที่เป็นผลผลิตผลของความรักและการแต่งงานด้วยตนเองแต่เพียงผู้เดียว

ศูนย์วิทย์ทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บรรณานุกรม

Axelrod, Steven Gould. *Sylvia Plath: The Wound and the Cure of Words*. Baltimore: The Johns Hopkins UP, 1990.

Gray, Paul. "Breaking the Silence" *The Time Magazine* (23 March 1998), 53.

Hamilton, Ian. "Ballad of the misunderstood husband" rptd. in "Outlook" *The Bangkok Post* (26 March 1998), 3.

Hughes, Ted. Foreword. *Journals*. By Sylvia Plath. New York: Dial, 1982. XI-Xiii.

..... *Birthday Letters*. London: Faber and Faber, 1998.

Lowell, Robert. Foreword. *Ariel*. By Sylvia Plath. New York: Harper E Row, 1966. IX-XI.

Plath, Sylvia. *Ariel*. New York: Harper E Row, 1966.

..... *Letters Home : Correspondence, 1950-1963*. Ed. Aurelia Schober Plath. New York: Harper E Row, 1975.

Stevenson, Anne. *Bitter Fame : A Life of Sylvia Plath*. Boston : Houghton Mifflin Co, 1989.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย